

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 25338/2024
15.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Услуга“ из Оцака, чији је пуномоћник Петар Мијановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 621/24 од 15.10.2024. године, у седници одржаној 15.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 621/24 од 15.10.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 621/24 од 15.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 621/24 од 15.10.2024. године жалба туженог је усвојена и преиначена пресуда Основног суда у Сомбору П 890/23 од 14.02.2024. године у побијаном усвајајућем делу и делу одлуке о трошковима поступка, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се обавезе тужени да му исплати новчани износ од 456,47 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2021. године до исплате, и обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 9.000,00 динара, као и да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 21.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је, на основу члана 404. став 1. ЗПП благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права ипротив другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности

грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Ценећи разлоге изнете у ревизији за одлучивање о ревизији као посебној, Врховни суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени наведени услови из цитиране законске одредбе да се дозволи одлучивање о ревизији као посебној.

Побијана пресуда је заснована на становишту да је тужени, као јавно комунално предузеће основано ради вршења комуналне делатности снабдевања водом, био дужан да своје пословање и поступање усклади са прописима и правном регулативом донетом од стране општине Оџаци, као јединице локалне самоуправе која му је поверила послове и овлашћења, да је накнада чији је повраћај тражен наплаћивана на основу важеће одлуке у спорном временском периоду, по коме је обавеза корисника да за водомер плаћа накнаду у једнаком износу за сваки месец, као и за месец у коме нема потрошње воде. Усаглашеност ове одлуке са Уставом и законом није била предмет оцене Уставног суда, већ је престала да важи доношењем нове одлуке од стране Општине Оџаци 01.12.2020. године, по којој се не предвиђа наплата ове накнаде, те је у спорном периоду постојао правни основ по коме је тужени вршио наплату предметне накнаде. Побијаном пресудом заснованом на наведеним разлозима није одступљено од праксе Врховног суда у битно истоврсним чињенично-правним ситуацијама, те како није потребно ново тумачење права и нема правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана која би налагала потребу примене института изузетне дозвољености ревизије, оцењено је да нису испуњени прописани чланом 404. став 1. ЗПП да се дозволи одлучивање о посебној ревизији.

Из изнетих разлога, применом члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности они у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостпеног суда у спору мале вредности није дозвољена ревизија.

Тужба ради исплате је поднета 03.07.2023. године. Вредност предмета спора је 456,47 динара (члан 28. ЗПП). Поступак је спроведен по правилима о споровима мале вредности. Врховни суд је имао у виду да је побијаном пресудом преиначена првостепена пресуда, али у конкретном случају нема места примени одредбе о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, зато што се наведена одредба може применити само кад се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора, односно у случају када се ради о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде у којој је побијани део правноснажне пресуде или означена вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог закона (ЗПП) или посебним законом, одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић